

#1 NEW YORK TIMES-BESTSELLERAUTEUR

LUCY SCORE



NO MORE SECRETS

ZIJN HART WAS GESLOTEN...
TOT ZIJ HAAR KOFFERS UITPAKTE

Lucy Score

No more secrets

Blue Moon-serie – deel 1

Vertaling Jacodine van de Velde



Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020559743
ISBN e-book 9789020559750
ISBN audiobook 9789020559767
NUR 340

© 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2016 Lucy Score
Oorspronkelijk gepubliceerd onder de titel *No More Secrets* door That's
What She Said Publishing, Inc., Verenigde Staten
Published by arrangement with Bookcase Literary Agency and
Marianne Schönbach Literary Agency.

Vertaling Jacodine van de Velde
Omslagontwerp Brittany Vibbert/Sourcebooks
Omslagbelettering Erin Fitzsimmons/Sourcebooks
Omslagillustratie Shutterstock
Omslag Nederlandse editie Liesbeth Thomas, T4design

www.zomerenkeuning.nl
www.lucyscore.net

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar
gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch,
door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI
training and similar technologies. No part of this publication may be
reproduced, stored in a retrieval system or transmitted, in any form
or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or
otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriende-
lijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor
de papieren editie van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier
waarvan zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Voor mijn broer en zus, de grappigste mensen die ik ken.

Beter een krijger in de tuin dan een tuinman in de oorlog.

Japans spreekwoord

1

Summer Lentz tilde haar koffer en laptoptas in de kofferbak van de felle, kleine huurauto. Dankbaar voor de parkeerplek die ze slechts een halve straat bij het Murray Hill gebouw vandaan had weten te bemachtigen, nam ze een moment om op adem te komen.

Eens in de zoveel tijd herinnerde haar lichaam haar er ongewenst aan dat herstel een zeer lange weg was.

Ze zoog haar longen vol met de late lentelucht en weerstond de drang om terug naar haar appartement te lopen om zich ervan te verzekeren dat de deur, die ze al twee keer had gecheckt, inderdaad op slot was en het fornuis, dat ze nooit gebruikte, uit was.

Ze ging maar een week naar het noorden. Voordat ze het wist zou ze terug in de beschaving zijn. Trouwens, misschien dat een paar dagen zonder de hectiek van Manhattan haar de kans gaven haar batterij weer op te laden. Of – ze grimaste bij de gedachte – ze zou bij iedereen op het werk uit hun geheugen verdwijnen. Bij *Indulgence* bestond je niet als je niet elf uur per dag aanwezig was. Het gestroomlijnde hoofdkwartier in Midtown West was net zo glanzend als de bladzijden van hun tijdschrift. En meedogenlozer dan een seizoen reality-tv.

Summer had een plek voor zichzelf bij *Indulgence* verdiend zonder al te veel stukjes van haar ziel te verpatsen. Negen maanden na haar promotie als redacteur begon alles eindelijk op z'n plek te vallen.

Ze had haar studio van schoenendoosformaat weten te verrui-

len voor een iets groter appartement met een aparte slaapkamer. Haar garderobe had een geleidelijke en smaakvolle verandering ondergaan. De blog waar ze ontzettend trots op was, was aanzienlijk gegroeid. Voor buitenstaanders leek haar sociale leven een wervelwind van feestjes, openingen en bijeenkomsten. Maar soms was het moeilijk te zeggen waar haar werk stopte en haar leven begon.

Als ze deze koers zonder grote crisissen vasthield, kon ze de positie van hoofdredacteur in de toekomst al bijna proeven.

De telefoon in haar crèmekleurige Dooney and Bourke handtas produceerde een geluidje.

Summer kroop achter het stuur en veegde over het scherm om op te nemen.

‘Klaar voor het boerderijleven?’ De diepe, vloeiende stem van haar beste vriend verwarmde haar oor.

‘Zowaar, de beroemde Nikolai Vulkov. Wat spookt de Wolf vandaag allemaal uit?’

Niko was een tweedegeneratie Amerikaan, maar na iets te veel wodka kon je een vleug Russisch in zijn slaapkamerstem ontwaren. Hij had de reputatie zowel een getalenteerd fotograaf als een vrouwenverslinder te zijn, vandaar de bijnaam.

Toen Summer bij het tijdschrift kwam en niet als een blok voor de Wolf was gevallen, waren ze in plaats daarvan al snel vrienden geworden.

‘Je klinkt buiten adem. Verg je te veel van jezelf?’

Summer trok haar neus op. ‘Wie ben jij, mijn vader?’

‘Je gaat voor deze opdracht niet met hooibalen rondzeulen of koeien omgooien, begrepen?’ waarschuwde hij.

‘Bestaat dat omgooien van koeien eigenlijk wel? Volgens mij is het een broodjeaapverhaal.’

‘Leuke poging om van onderwerp te veranderen, snotneus.’

‘Ik beloof dat ik voor mezelf zal zorgen. Waarschijnlijk lig ik

iedere avond om acht uur in bed.' Ze klapte de zonneklep naar beneden om haar make-up te checken. 'Ik betwijfel of ze daar een *midnight martini special* hebben.'

'Stuur me wat foto's van Old MacDonald en zijn biologische boerderij als je daar bent, zodat ik de fotoshoot in juli alvast kan voorbereiden.'

'Zal ik doen. En probeer tijdens mijn afwezigheid niet wanhopig verliefd te worden op een model.'

'Ik kan niets beloven, dus blijf niet te lang weg. Mogelijk moet je een Braziliaanse schoonheid voor me screenen.'

'Verander nooit, Niko,' verzuchtte Summer. 'Ik zie je over een week.'

Ze hing op en voerde het adres in de navigatie in. Slechts drie uur rijden naar Blue Moon Bend.

De irritante ringtoon van zijn broer zorgde ervoor dat Carter Pierce rechtop ging staan en zijn met aarde bedekte handschoenen op de grond gooide.

'Wat?'

'Jij ook hallo.' Beckett gebruikte zijn politicustoon, wat Carters ergernis nog meer deed toenemen.

'Ik zit midden in een klus,' zei Carter. Hij haalde een hand door zijn donkere haren.

'Waar zit je middenin?'

'Een veld met sla. Eerste vracht voor de levering aan onze abonnees dit weekend.'

'Daar ben ik me van bewust. Ik dacht dat we pas morgen gingen oogsten. Is dat niet de reden dat ik mijn hele middag moet doorbrengen met jouw harige smoel?'

Beckett deed niets anders dan Carters baard afzeiken. Zijn

gladgeschoren broer begreep niet dat na een paar jaar in het leger, de keuze om gezichtshaar te laten groeien een speciaal soort vrijheid was.

‘Ik checkte de besproeiing en dacht alvast te beginnen.’

‘Nou, stop met beginnen en maak dat je terug naar huis komt.’

‘Waarom?’

‘Kijk op je horloge.’

Carter haalde een vinger over het met vuil bedekte glas van zijn leren polshorloge. ‘Shit.’

‘Je kunt maar beter opschieten, anders geef je haar een slechte eerste indruk.’

Carter drukte zijn lachende broer weg, pakte zijn handschoenen en gereedschap en rende naar zijn Jeep.

Hij had de tijd uit het oog verloren, zoals gewoonlijk. Tot aan zijn knieën in de planten, aarde en zonneschijn voelde het op sommige dagen alsof de tijd stilstond. Hij had verdomme een alarm moeten instellen.

Misschien was ze zelf ook te laat?

Hij zette de Jeep in drive en scheurde over het onverharde pad terug naar huis.

Het was niet alsof hij niets anders te doen had. Een week lang een schrijfster op sleeptouw nemen was een extra verantwoordelijkheid waarvan de rest van zijn familie vond dat hij die wel op zich kon nemen. Zijn moeder zou degene moeten zijn die haar handje vasthield, haar de kalfjes liet aaien en salades maakte van vers geogoste sla. Of de welbespraakte Beckett. Hij zou haar de idyllische toeristenrondleiding op de boerderij geven en haar vervolgens op een etentje bij kaarslicht trakteren. Haar terug naar de grote stad sturen met verhalen over hoe romantisch Blue Moon was.

Maar nee. Carter kreeg de taak in zijn schoenen geschoven om haar het leven op de boerderij te laten zien. En hij was niet van

plan haar als een eregast te behandelen. Een extra paar handen was een extra paar handen. Hij ging Summer Lentz aan het werk zetten en haar terug naar Manhattan sturen met het echte verhaal over het boerenleven.

Hij spotte de kleine rode sportauto toen hij over de laan naar het boerenhuis stoomde.

Abrupt bracht hij de Jeep naast de auto tot stilstand en een opgejut gevoel dreef hem het voertuig uit en naar de overkant van de oprit. De voordeur was, zoals altijd, niet op slot. Misschien was ze binnen.

Midden in een pas bleef hij staan toen hij haar zag. Haar marineblauwe blouse met een spierwit kraagje was bij haar middel netjes in de asgrijze broek ingestopt. De pantalon eindigde een paar centimeter boven haar enkels, waarschijnlijk om de korte suède laarsjes met naaldhakken te showen. Kaarsrecht haar hing als een zilverblond gordijn tot op haar schouders. Grote ogen, in de kleur van de campanula die in de border achter haar groeide, staarden hem aan. Roze lippenstift glinsterde op haar lippen, die uiteenweken alsof ze een vraag stelde.

Ze leek op een tot leven gekomen porseleinen pop van zijn oma. Haar kleine handen had ze voor zich ineengevouwen, haar rug recht genoeg om een compliment van een sergeant te ontflokken.

Hij had haar met zijn entree waarschijnlijk de stuipen op het lijf gejaagd, dacht Carter, dus hij bleef staan.

‘Hoi.’

‘Hoi.’ Haar stem was fluisterzacht met een heesheid die rechtstreeks naar zijn onderbuik schoot.

De man die voor haar stond, was als geen enkele boer die Summer zich ooit had voorgesteld. Zijn haar, bijna zo donker als de nacht, was aan de zijkanten meedogenloos kort geschoren en bovenop wat langer. Baarden werden in Manhattan niet bepaald sexy gevonden, maar door die van hem vroeg ze zich af waarom eigenlijk niet. Ogen in de kleur van regenwolken hielden haar blik vast en de diepe frons die een rimpel tussen zijn wenkbrauwen veroorzaakte, zorgde ervoor dat haar hartslag versnelde.

De met grond besmeurde Henley spande over een kilometer brede borstkas en zijn mouwen waren over zijn zeer goed gevormde onderarmen opgestroopt. De benen in zijn versleten, smakelijke jeans stonden gespreid alsof hij klaar was voor de strijd. Ze wist alleen niet of die met haar zou zijn of met iemand anders.

Hij leek op een model dat door een of andere bijdehante art-director uit een veld was geplukt om spijkerbroeken of horloges te verkopen. Niko zou uit zijn dak gaan met deze lange, donkere, fronsende man, besloot Summer. Ze wilde dat ze haar telefoon niet in de auto had laten liggen, zodat ze een foto had kunnen maken zoals hij daar nu stond.

Ze was nu al gefascineerd, en hij had nog maar één woord gezegd. *Dit verhaal was ineens een stuk interessanter geworden.*

‘Ben jij meneer Pierce?’ Met uitgestoken hand overbrugde ze de stoffige afstand tussen hen.

Hij wachtte precies een tel voordat hij haar handpalm in de zijne nam. Zijn greep – en al het andere aan hem – straalden kracht uit. Ruwe eeltplekken ontmoetten haar gemanicuurde, verzorgde hand. Er was hier iets. Een energie die regelrecht langs haar ruggengraat omhoogschoot.

‘Carter,’ zei hij uiteindelijk.

‘Summer.’ Zo zelfverzekerd mogelijk beantwoordde ze de druk

van zijn greep. In haar werk was iedereen een potentiële vijand, maar Carter Pierce was een ander soort gevaarlijk.

Hij liet haar hand niet los, maar de fronsrimpel verminderde geleidelijk. ‘Welkom in Blue Moon Bend, Summer.’



HIJ HEEFT GEEN BEHOEFTE AAN AFLEIDING... MAAR DAN STAAT ZIJ VOOR ZIJN DEUR

In het dorpje Blue Moon Bend, waar iedereen een nieuwsgierige koppelaar is en zich met alles bemoeit, wil Carter vooral met rust gelaten worden. Na zijn terugkeer uit Afghanistan, wil hij alleen maar herstellen en de geërfde familieboerderij runnen. Maar dan staat de stadse Summer opeens voor zijn neus – een knappe journaliste met een scherpe blik en veel te veel vragen.

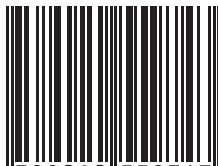
Carter probeert wanhopig om haar weg te jagen van zijn erf én uit zijn leven, maar Summer blijkt vastberadener dan hij had verwacht en ze brengt iets in hem naar boven wat hij was verloren. Terwijl Summer worstelt met haar eigen geheimen, stelt Carter zich steeds meer open. Durven ze elkaar te vertrouwen en kunnen ze hun verleden achter zich laten?

LUCY SCORE is de *New York Times*-bestsellerauteur van de TikTok-hitseries *Knockemout* en *Story Lake*. Ze groeide op in een boekengekke familie in Pennsylvania en werd journaliste. Met de *Knockemout*-serie stond ze op de nominatielijst voor de beste romance 2022 en 2023 van Goodreads. *No more secrets* is het eerste deel van haar Blue Moon-romcomserie.



ZOMER & KEUNING

ISBN 978 90 2055 974 3 NUR 340



9 789020 559743 >

www.zomerenkeuning.nl